

Jungerlev: Jeg ønsker kun at gjøre en kort Bemærkning i Anledning af en Udtalelse, der faldd fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad). Hvad jeg før sagde om Straf af Bånd og Brød og Straf af Vvangsarbejde maa jeg præcisere derhen, at jeg kun sagde, at Bedkommende maatte kunne vælge Bånd og Brød, hvis han vilde det, idet jeg nemlig i det her omhandlede Tilfælde anser Bånd og Brød for at være den strengere Straf. Skjøndt jeg selvfølgelig høier mig for det ærede Medlems Lovkyndighed, vil jeg dog anføre, at jeg tror, der er Tilfælde, hvor virkelige Forbrydere have Ret til at vælge mellem en haardere og mindre haard Straf, — f. Ex. mellem Gellesængsel og Forbedringshusarbejde i Fællesskab — saa jeg mener, at det var ikke saa urimeligt i de mindre Tilfælde at give Valgret henimod det, som jeg anser for den strengere Straffemaade.

Judenrigsministeren: Det kan være noget vanisfeltigt for mig at komme ind paa flere af de Bemærkninger, som ere gjorte her i Dag, idet det er uregelmæssigt, at der har været noget Springende i den hele Diskussion; men jeg skal dog søge at drage de enkelte væsentlige Punkter frem, som have nogen principiel Betydning, og dertil knytte et Par Bemærkninger. Der er saaledes først og fremmest reist Indsigelse mod Lovforslagets § 12, der gaar ud paa at etablere en Forpligtelse, som ikke hidtil har været kendt, en Forpligtelse, som forskjellige ærede Medlemmer have udtalt sig stærkt imod. Jeg tror nu, at man har set noget Næve i § 12, end der egentlig ligger deri, men det forekommer mig i Dørigt, at det er et Spørgsmaal, som man ikke kan vise fra sig, om ikke, naar der er Gode dertil, Forældre og Børn ere pligtige til efter et sundt og usfordervet Hjertes Skjøn at forsørge dem, der staa dem saa nær, som Forældre staa Børn og omvendt. Jeg har ikke kunnet tilbagevise denne Tanke, og jeg tilstaa, at jeg har set ikke saa Gjempler paa, at et saadant gjensidigt Hensyn er blevet tilfidesat paa en flammelig Maade, og det turde derfor være i sin Orden at have Midler, hvorved man bliver i Stand til at tvinge de Gjenstridige, naar det maa anses for afgjort, at Forsørgelsesvevnen er tilstede. Med Hensyn til den Frygt, man har havt for § 12, skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det ikke er den Trængende, der selv kan henvende sig til Slægt og Venner. Et æret Medlem (Jungerslev) mente vel, at det netop var det Onskeligste, om dette skete, men jeg tror dog, at det Onskelige maa søges paa et andet Sted, nemlig deri, at man ved Bestemmelsens Tilstedeværelse forhindre, at det offentlige Fattigvæsen drages ind med i Forholdet mellem den Trængende og hans Familie. Jeg maa anse det for rigtigt, at man ikke med Vvang stiller Slægtninge lige over for hin-

anden, men at det bliver det offentlige Fattigvæsen, som, hvor der er Tale om Vvang, træder til, thi uden dette erkender jeg, at den hele Tanke i § 12 kan have sine meget betænkelige Følger, navnlig for Familielivet. Jeg mener, at naar det fastholdes, at Fattigvæsenets Mellemkomst skal paakalbes i ethvert Tilfælde, og naar tillige Alt, hvad der er forudsat i Lovforslaget, iagttages, saa vil der ikke være nogen Grund til at antage, at Dørigheden skulde ville misbruge den Magt, den derved faar, og jeg tror ikke blot, at det ikke er ubilligt, at en Bestemmelse som den i § 12 bliver gjort gjældende, men at det tillige er den eneste Maade, hvorpaa man kan fremtvinge Erkjendelsen og navnlig den praktiske Erkjendelse af, at der er en Forpligtelse mellem Forældre og Børn, der gaar noget videre end den, der er mellem Folk, som ere hinanden vild fremmede. Idet jeg forbeholder mig ved en senere Behandling at komme tilbage til de mindre omfattende Spørgsmaal, som bleve reiste navnlig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), og som turde have ikke megen principiel Betydning, skal jeg hermed forlade første Kapitel. Hvad det andet Kapitel angaar, da træffer jeg ganske vist her paa en af de Bestemmelser, som jeg maa sige afhænger noget af et Skjøn, og som har været en af de meget omstridte, nemlig Spørgsmaalet om Forsørgelsesstedet. Jeg skal bemærke lige over for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at Regeringen ingeninde ubeztinget har sludt Fødestedet frem som det absolut afgjørende. Der fandtes ogsaa i Regeringens oprindelige Forslag visse Modifikationer deri, idet man maatte erkende, at om det end i mange Retninger maa siges — og deri er jeg enig med det ærede Medlem, — at Fødestedet har Fortrinet, saa kan dette paa den anden Side lige over for de Fattige medføre Ubilligheder, der ikke bør taales, og det var af Hensyn dertil, at der i Regeringens oprindelige Forslag var den Bestemmelse, at naar en Person havde opnaaet en vis Alder, og havde opholdt sig en vis Tid paa et vist Sted, saa var dette Sted og ikke Fødestedet hans Forsørgelsessted. Jeg tror, at saaledes som Bestemmelsen staa her, vil det vise sig, at i de allerfleste Tilfælde, hvor Fødestedet bør være Forsørgelsesstedet, vil det ogsaa blive det, og man vil tillige se, at ingen af alle vore hidtidige Forsørgelseslove har man kunnet fæste Fødestedet bort, der er det Anker, som man til Slutningen maa holde fast. Jeg foretrækker nu Fødestedet, hvor dette uden Vvang over for den Trængende kan vælges, fordi jeg ikke kan faae det ud af min Bevidsthed, at det er paa Fødestedet, at de Allerfleste maa siges at høre hjemme, og man vil ganske vist ogsaa finde, at i de fleste Tilfælde er Fødestedet og Forsørgelsesstedet det samme. Naturligvis kan der træffes Tilfælde, hvor det ikke forholder sig saa-